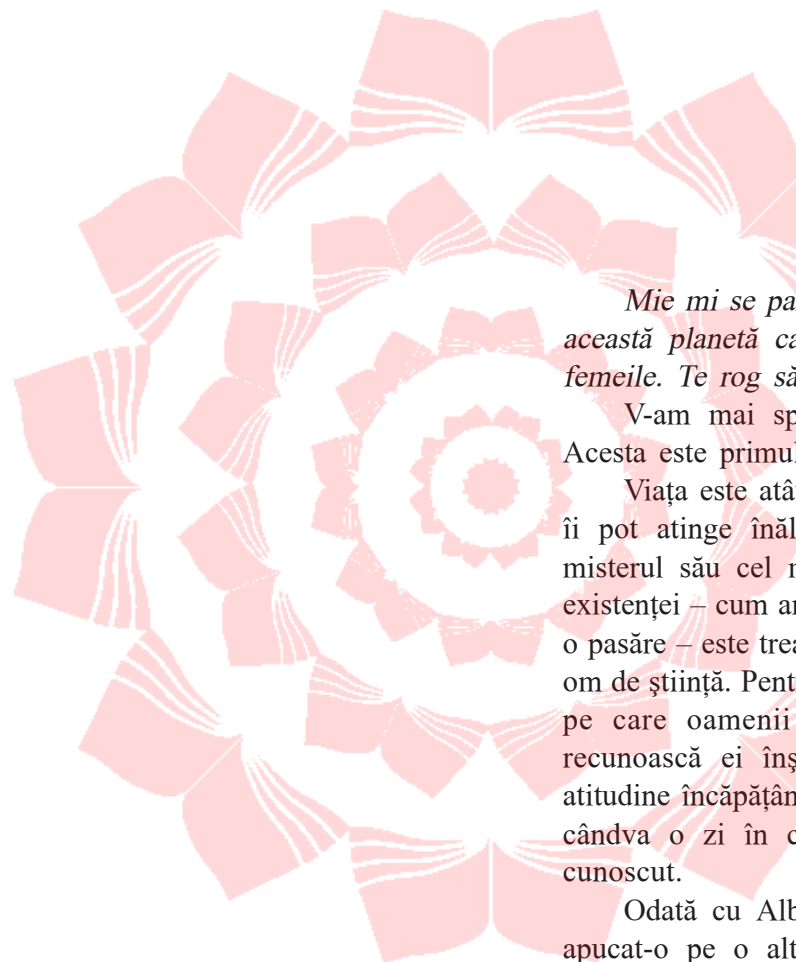

CUPRINS

NOTA EDITORULUI	7	Capitolul 8 MATERNITATEA	134
INTRODUCERE	9	Capitolul 9 DESPRE FAMILIE ȘI DESPRE CONTROLUL NAȘTERILOR	150
TEXTELE DIN SERIA DESPRE FEMEI	10	Capitolul 10 CREATIVITATEA	176
Capitolul 1 FEMEIA	11	Capitolul 11 CORPUL	193
Capitolul 2 POVESTEA LUI	23	Capitolul 12 MINTEA	230
Capitolul 3 ELIBERAREA FEMEII	37	Capitolul 13 MEDITAȚIA	263
Capitolul 4 SEXUALITATEA	50		
Capitolul 5 CĂSNICIA	73		
Capitolul 6 IUBIREA	93		
Capitolul 7 RELAȚIA DE CUPLU	111		

Capitolul 1 FEMEIA

Mie mi se pare că tu ești într-adevăr primul om de pe această planetă care înțelege cu adevărat și care acceptă femeile. Te rog să comentezi.

V-am mai spus, femeia trebuie iubită, nu înțeleasă. Acesta este primul pas către înțelegere.

Viața este atât de misterioasă încât palmele noastre nu îi pot atinge înălțimea, ochii noștri nu pot pătrunde în misterul său cel mai profund. Înțelegerea unei expresii a existenței – cum ar fi un bărbat sau o femeie, un animal sau o pasăre – este treaba științei, nu a misticilor. Eu nu sunt un om de știință. Pentru mine, știința însăși este un mister, lucru pe care oamenii de știință moderni au început să îl recunoască ei înșiși. Mulți dintre ei renunță la vechea atitudine încăpățânată, superstițioasă, potrivit căreia va veni cândva o zi în care vor cunoaște tot ceea ce poate fi cunoscut.

Odată cu Albert Einstein, întreaga istorie a științei a apucat-o pe o altă cale, extrem de diferită, căci cu cât oamenii de știință pătrund mai adânc în inima materiei, cu atât mai mare devine confuzia lor. La acel nivel, întreaga logică dispăre, iar rațiunea nu mai are nici un cuvânt de spus. Nimeni nu-i poate dicta existenței, căci aceasta nu

urmează logica oamenilor. Logica este o invenție a omului. A existat un moment în viața lui Albert Einstein în care savantul a ezitat să se mai considere o ființă rațională... Dar o asemenea atitudine ar fi naivă; omenească, dar lipsită de inteligență. Oricum, chiar dacă vom insista asupra logicii, asupra rațiunii, existența nu se va schimba în funcție de logica noastră; dimpotrivă, logica noastră trebuie să se schimbe în funcție de existență. Și cu cât pătrundem mai adânc în ea, cu atât mai misterioasă devine existența. La un moment dat, apare o limită dincolo de care trebuie să renunțăm la logică și la rațiune, ascultând pur și simplu de natură. Aceasta este ceea ce eu numesc înțelegerea supremă, dar nu este vorba aici de înțelegerea obișnuită a omului. Este ceva care poate fi cunoscut, simțit, dar care nu poate fi exprimat în cuvinte.

Bărbatul este un asemenea mister. Femeia este și ea un mister. Tot ceea ce există este un mister, și toate eforturile noastre de a înțelege rațional existența vor eșua mai devreme sau mai târziu.

Îmi amintesc o anecdotă. Cică un bărbat a intrat într-un magazin de jucării ca să-i cumpere fiului său un cadou de Crăciun. Era un matematician cunoscut, așa că vânzătorului i s-a părut firesc să-i aducă un joc de puzzle. Matematicianul a încercat să-l rezolve... era un puzzle frumos. A încercat și a tot încercat, până când a început să transpire. Situația era destul de neplăcută pentru el. Toți vânzătorii, patronul și ceilalți clienți erau cu ochii pe el, iar el nu era în stare să găsească soluția puzzle-ului. În sfârșit, prin minte i-a trecut o idee salvatoare, așa că a început să țipe la vânzător:

– Dacă eu, care sunt matematician, nu pot să rezolv acest puzzle, cum ar putea-o face fiul meu, care are numai câțiva ani?

Vânzătorul i-a răspuns:

– N-ai înțeles. Este astfel construit încât nimeni să nu-l poată rezolva, indiferent dacă este matematician sau nu.

Matematicianul a întrebat:

– Dar de ce l-au construit astfel?

Vânzătorul i-a răspuns:

– L-au construit așa pentru ca încă de la început, copiii să învețe că viața este un mister care nu poate fi rezolvat, care nu poate fi înțeles rațional.

Puteți trăi viața, vă puteți bucura de ea, puteți deveni una cu misterul ei, dar însăși ideea de a o înțelege în calitate de observator este imposibilă.

Eu nu mă înțeleg pe mine însumi. Pentru mine, cel mai mare mister între toate sunt eu însumi. Dar vă pot da totuși câteva indicii:

Se spune că un psihiatru este un tip care îți pune, contra unei sume foarte mari, o sumedenie de întrebări la care soția ta îți poate răspunde pe gratis.

Cheia fericirii este următoarea: poți vorbi oricât despre iubire, tandrețe și pasiune, dar adevăratul extaz constă în marea descoperire că – slavă cerului! – nu ți-ai pierdut cheia de la apartament!

Femeia începe prin a rezista avansurilor bărbatului și sfârșește prin a-i bloca orice posibilitate de retragere.

Dacă dorești să-i schimbi opinia unei femei, fii de acord cu ea.

Dacă dorești să afli ce este cu adevărat o femeie, privește-o, nu o asculta.

O femeie s-a dus la un polițist și i-a spus:

– Domnule ofițer, bărbatul acela mă enervează îngrozitor.

– V-am privit tot timpul, i-a răspuns polițistul, iar bărbatul acela nici măcar nu s-a uitat la dumneavoastră.

– Ei bine, a spus femeia, și acest lucru nu vi se pare îngrozitor de enervant?

Un tânăr romantic s-a întors către tânăra și frumoasa femeie din patul lui și a întrebat-o:

– Sunt primul bărbat cu care ai făcut dragoste?

Ea s-a gândit câteva momente, după care i-a răspuns:

– S-ar putea. Memoria îmi joacă întotdeauna feste când vine vorba de fețele oamenilor.

Așadar, totul este un mister. Este mai bine să vă bucurați de el decât să încercați să-l înțelegeți. În ultimă instanță, cel care continuă să încerce să înțeleagă viața se dovedește a fi un prost, iar cel care se bucură de viață devine un înțelept și continuă astfel să se bucure de viață, căci devine din ce în ce mai conștient de misterul care îl înconjoară.

Cea mai înaltă formă de înțelegere constă în a ști că nimic nu poate fi cu adevărat înțeles, că totul este un mister și un miracol. În viziunea mea, acesta este începutul religiei în viața oricărui om.

Care sunt adevăratele diferențe între bărbați și femei?

Majoritatea diferențelor între bărbați și femei se datorează miilor de ani de condiționări. Ele nu sunt fundamentale pentru natura oamenilor, dar există totuși câteva diferențe care le conferă o frumusețe unică, o individualitate aparte. Acest gen de diferențe pot fi enumerate foarte ușor.

Una dintre ele se referă la faptul că femeile sunt capabile să dea naștere unei noi vieți, în timp ce bărbații nu sunt. Din acest punct de vedere, bărbatul îi este inferior

femeii, iar această inferioritate a jucat un rol extrem de important în dominația femeilor de către bărbați. Orice complex de inferioritate acționează în acest fel: el pretinde că este superior, pentru a se autoamăgi și pentru a-i amăgi pe ceilalți. Așa se face că de-a lungul timpului, bărbații au distrus geniul femeilor, talentele și capacitățile acestora, pentru a-și dovedi superioritatea proprie.

Atunci când este însărcinată, femeia rămâne vulnerabilă timp de nouă luni, fiind complet dependentă de bărbat. Bărbații au profitat de acest lucru, într-o manieră care nu le face cinste. Aceasta este una din diferențele fiziologice.

În ceea ce privește psihologia femeilor, aceasta este ușor coruptibilă de către bărbații care le spun minciuni, transformându-le astfel în adevărate sclave ale lor, reducându-le la statutul de cetățeni de rangul al doilea. Explicația constă în forța musculară superioară a bărbatului, dar această putere musculară nu ține decât de animalitate. Dacă ar fi să decidem superioritatea numai din această perspectivă, atunci orice animal sălbatic ar fi superior omului.

Există totuși și anumite diferențe reale între cele două sexe, dar acestea trebuie căutate în profunzime, dincolo de diferențele inventate. Una dintre ele constă în faptul că femeia este în mai mare măsură capabilă de iubire decât bărbatul. Iubirea unui bărbat ține mai mult sau mai puțin de necesitatea fizică; iubirea unei femei nu ține de această necesitate. Ea este ceva superior, mai înalt și mai profund, o experiență spirituală. Așa se explică de ce femeile sunt monogame, iar bărbații sunt poligami. Bărbații și-ar dori să poată poseda toate femeile lumii, și tot nu ar fi satisfăcuți. Nemulțumirea lor este infinită.

Femeia poate fi satisfăcută cu o singură iubire, care o poate împlini pe deplin, căci ea nu privește mai întâi de

toate trupul bărbatului, ci calitățile sale lăuntrice, sufletești. Ea nu se îndrăgostește de trupul frumos și musculos al unui bărbat, ci de carisma sa, de acel ceva indefinibil, dar atât de atrăgător, de misterul care poate fi explorat. Ea își dorește ca bărbatul ei să nu fie un simplu bărbat, ci o adevărată aventură a descoperirii conștiinței.

Bărbații sunt foarte slabi în ceea ce privește sexualitatea; ei nu pot avea decât un singur orgasm. Femeile le sunt infinit superioare din acest punct de vedere, putând avea orgasme multiple. Această chestiune a provocat dintotdeauna mari necazuri cuplurilor. Orgasmul bărbatului este local, limitat la organele sale genitale. Orgasmul femeii este total și nu este limitat numai la organele sexuale. Întregul corp al femeii este sexual, lucru care îi permite să trăiască minunate experiențe orgasmice, de mii de ori mai mari, mai profunde, mai satisfăcătoare decât orgasmul bărbatului.

Tragedia constă însă în faptul că trupul ei trebuie mai întâi trezit, iar bărbatul nu este deloc interesat de acest lucru. El s-a folosit întotdeauna de trupul femeii ca de un instrument sexual, pentru a-și elibera propriile tensiuni sexuale. Câteva secunde îi sunt suficiente pentru acest lucru. În clipa când el a terminat, femeia nici măcar nu a început. Când a terminat de făcut dragoste, bărbatul se întoarce pe partea cealaltă și adoarme. Actul sexual îl ajută să doarmă mai bine, mai relaxat, căci toate tensiunile sale au fost eliberate în urma actului sexual. Toate femeile din lume au plâns și s-au lamentat văzând această atitudine. Ele nici măcar nu au început, nu au trăit nimic deosebit, ci au fost folosite ca un obiect, ca un instrument, lucru îngrozitor pentru oricine. Femeia nu îl poate ierta pe bărbat pentru faptul că se folosește de ea în acest fel.

Pentru ca femeia să poată deveni cu adevărat o parteneră de cuplu, pentru ca ea să poată împărtăși orgasmul

bărbatului, acesta trebuie să învețe arta preludiului, nu să se grăbească să ajungă în pat. El trebuie să facă din actul sexual o artă. Cei doi parteneri își pot amenaja un loc special, ca un fel de templu, în care să aprindă lumânări (fără să folosească iluminatul electric), să ardă rășini parfumate, etc. Bărbatul trebuie să se apropie de femeie numai atunci când se află într-o dispoziție bună, fericită, astfel încât partenera sa să i-o poată împărtăși. De regulă, lucrurile stau cu totul altfel. Înainte să facă dragoste, bărbatul se ceartă cu femeia, iar acest lucru nu poate decât să otrăvească iubirea. Actul lor sexual devine astfel un fel de pact de neagresiune pentru restul serii respective, un fel de mită, un act de înșelăciune.

Un bărbat ar trebui să facă dragoste la fel cum pictează un pictor, atunci când simte în inima sa impulsul de a pune mâna pe pensulă, sau cum compune un poet, ori un compozitor. El ar trebui să privească trupul femeii ca pe un instrument muzical, ceea ce și este de altfel. Când bărbatul este cu adevărat fericit, actul său sexual nu mai este o metodă de relaxare, de detensionare, de facilitare a somnului. Atunci se naște în mod spontan preludiul. Bărbatul dansează cu femeia, cântă alături de ea, iar muzica lor minunată umple templul cu vibrațiile iubirii, cu mireasma ei. Actul sexual ar trebui să fie ceva sacru, căci dacă iubirea nu este sacră, nimic altceva din viața de zi cu zi nu poate fi sacru. Transformarea actului amoros într-un ritual sacru va deschide apoi poarta către întreaga fenomenologie a supraconștiinței.

Iubirea nu ar trebui să fie niciodată forțată. Ea nu ar trebui să ia niciodată forma unei tentative. Iubirea nu are nimic de-a face cu mintea, ea este un dans, un joc, un cântec, o bucurie. Dacă se petrece, atunci este frumoasă.

Când iubirea apare în mod natural, frumusețea este și ea prezentă. Când ea este forțată să apară, singura care o însoțește este urâtenia.

Când bărbatul face dragoste cu o femeie stând deasupra ei, această poziție este cunoscută sub numele de poziția misionarului. Esticii și-au dat de mult seama că acest lucru este urât, că bărbatul este mai greu, mai înalt și mai musculos decât femeia, și că el strivește această creatură delicată. În Orient, calea a fost întotdeauna cea opusă: femeia este cea care stă deasupra bărbatului. Strivită sub greutatea bărbatului, femeia nu mai poate avea nici o mobilitate. El este singurul care se mișcă, așa că poate ajunge la orgasm în numai câteva secunde, în timp ce femeia rămâne înlăcrimată. Ea i-a fost parteneră, dar nu a fost lăsată să se implice în nici un fel. A fost doar folosită.

Atunci când femeia stă deasupra bărbatului, ea are o mobilitate mai mare decât el, ceea ce va permite o apropiere a orgasmelor lor. Atunci când amândoi trăiesc simultan experiența orgasmului, ei pășesc parcă într-o altă lume. Pot apărea acum primele viziuni ale stării de *samadhi*, prima realizare că omul nu este limitat numai la trupul său. Cei doi uită de trup, de lumea exterioară, și pășesc împreună într-o altă dimensiune, pe care nu au mai cunoscut-o niciodată înainte.

Femeia are capacitatea de a trăi orgasme multiple; de aceea, bărbatul trebuie să acționeze cât mai lent cu putință. Din păcate, de cele mai multe ori lucrurile stau exact invers: bărbatul se grăbește întotdeauna și distruge întreaga relație de cuplu. El ar trebui să fie foarte relaxat, astfel încât femeia să poată experimenta mai multe orgasme. Orgasmul lui ar trebui să vină numai la sfârșit, când femeia a ajuns la apogeu. Totul este atât de simplu, dar este o realitate care trebuie înțeleasă.

Acestea sunt așadar diferențele naturale, care nu au nimic de-a face cu condiționarea. Spre exemplu, o femeie este mult mai centrată decât un bărbat... Ea este mult mai senină, mai tăcută, mai răbdătoare, mai dispusă să aștepte. Datorită acestor calități, ea are o rezistență mai mare la boli, ceea ce explică de ce femeile trăiesc de regulă mai mult decât bărbații. Datorită seninătății și delicateții ei, femeia poate împlini viața bărbatului așa cum nimic altceva nu ar putea-o face. Ea îl poate înconjura pe acesta într-o atmosferă plăcută și feerică. Dar bărbatul se teme, el nu dorește să fie înconjurat de femeie, nu vrea să o lase să creeze această atmosferă caldă în jurul lui. Lui îi este frică de faptul că va deveni astfel dependent de ea. Timp de atâtea secole, el a ținut-o pe femeie la distanță, iar acum se teme, căci în adâncurile ființei sale el știe că femeia este mai puternică decât el. Ea este cea care poate da naștere vieții. Natura a ales-o pe ea pentru a perpetua specia, nu pe el.

Funcția bărbatului în procesul de reproducere este aproape nulă. Vădita lui inferioritate i-a creat mari probleme, așa că bărbatul a început să-i taie aripile femeii. El a urmărit prin toate mijloacele să o reducă la tăcere, să o condamne, astfel încât să-i rămână iluzia că el îi este superior. Bărbații le-au tratat pe femei ca pe niște vite, uneori chiar mai rău. Timp de mii de ani, în China s-a crezut că femeile nu au nici măcar un suflet, astfel încât soții își puteau ucide soțiile, iar legea nu putea interveni cu nimic. Femeile erau proprietatea bărbaților. Dacă soțul dorea să-și distrugă mobila, autoritățile nu considerau nimic ilegal în aceasta. Dacă el dorea să-și ucidă soția, la fel. Această convingere, că femeia nu are un suflet, reprezintă cea mai mare insultă posibilă.

Bărbații le-au privat pe femei de educație, de independența financiară, de mobilitatea socială, și toate acestea